

hvilken alle Spørgsmaal af mere almindelig Karakter paa Lodsvæsenets Omraade forhandles mellem de to Ministerier, før der træffes Beslutning af Ministeriet. Saa vidt jeg kan se, er dette, naar det anvendes paa rimelig Vis fra begge de to Ministeriers Side, den mest betryggende Form for Ordningen af dette Forhold.

Saa sagde det ærede Medlem, at en anden Mangel ved den nuværende Ordning var den, at adskillige administrative Stillinger under Lodsvæsenet, som burde tilfalde Lodsvæsenets egne Folk, hidtil var tilfaldet Folk, som netop var udgaaet fra Marinen. Jeg skal ikke komme ind paa en Undersøgelse af de enkelte Besættelser af Embeder under Lodsvæsenet; jeg skal kun gøre opmærksom paa, at disse administrative Stillinger i mange Henseender er Stillinger, til hvilke Lodstjenesten i alt Fald, saadan som den er ved mange Lodserier, ikke er den naturlige Forberedelse. Derfor kan man vel neppe opstille det Princip, at det skal være Lodsvæsenets egne Folk, som faar Adgang til disse Stillinger. Men at man indenfor de Grænser, hvor det er naturligt og rimeligt, bør stræbe hen derimod, kan jeg for min Del godt give min Tilslutning, naturligvis stadig saaledes, at man ved hvert Embedes Besættelse bør, uden at tage Hensyn til, hvorfra Manden kommer, tage den, som man i det givne Tilfælde anser for den mest egnede til den paagældende Post.

Hertil tror jeg, jeg kan indskrænke mig, idet jeg skal udtale Forventningen om, at vi gennem en Udvalgsbehandling kan føre dette Spørgsmaal til Løsning.

Birch: Jeg skal ikke paa dette sene Tidspunkt komme dybt ind paa den højtærede Ministers Bemærkninger, saa meget mindre som disse i det store Hele holdt sig til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget. Maa jeg blot af det, den højtærede Minister fremsatte, holde fast paa, at Ministeren erkendte, at han var vejet udenom den Vanskelighed, som en lige Deling frembød i Sundlodserierne, medens han var gaaet til den ude i Provinserne. Og maa jeg endvidere fastslaa, at med Hensyn til Pensionsreglerne var det Tilfælde, som den højtærede Minister nævnte med Hensyn til Nyborg, et ganske specielt Tilfælde, et Tilfælde, hvor der paa en ganske ejendommelig Maade finder en Sammenblanding af Delingsreglerne og Pensionsreglerne Sted. Hvis den Pensionist, som i Øjeblikket sidder baade med en Pension og en ham tilflydende halv De-

lingspart, var borte, betalte Lodseriets enkelte Personer kun 8 pCt. i Pension, medens de efter det foreliggende Lovforslag vil komme op paa ca. 14 pCt.

En Diskussion om det foreliggende Lovforslag falder, synes jeg, noget vanskelig som Følge af, at de, der som Partiordførere har haft Ordet i denne Sag, ligesom for øvrigt den højtærede Minister selv, til daglig Brug har overordentlig lidt at gøre med de foreliggende Forhold. Det kommer frem, synes jeg, naar Ministeren her gentager sine Ytringer fra Bemærkningerne om, at man burde have Søfartstandens dygtigste Mænd til Lodser i København, da der her er Brug for Dygtighederne. Forholdet er i Virkeligheden det, som vi ved fra Behandlingen af Lovforslaget om Sønæringen her i Salen i Fjor, at der stilles ganske overordentlig store Krav til den Mand, der som Skibsfører skal føre et Skib ude paa fremmede Have og ikke mindst, naar han kommer i Havn. Men af en Lods ved Københavns Lodseri forlanges i Virkeligheden ikke andet end det sømandsmæssig praktiske Haandelag til at tumle med, manøvrere med et Skib her i de indenskers Farvande og saa megen Sprogkundskab, at han kan holde fornøden Forbindelse med den Skibsfører, der sammen med ham har Ansvaret for Skibets Førelse.

Jeg skal endnu kun omtale et af de af Ministeren berørte Punkter, nemlig den nye Bestemmelse om Lodseriers Oprettelse og Nedlæggelse. Her forekommer det mig, at Ministeren ikke i tilstrækkelig Grad har fulgt, hvad der tidligere er sket her i dette Ting, ikke blot under Behandlingen i 1912, men gennem næsten en Menneskealder. Hvis Ministeren vil sætte sig ind i dette — det findes refereret paa de Spaltenumre, jeg før nævnte —, vil han se, at dette Ting meget energisk har krævet at have Medbestemmelsesret, naar Talen var om Oprettelsen eller Nedlæggelsen af Lodserier, og i det hele taget har ønsket at være i høj Grad medbestemmende, naar der var Tale om den Myndighed, som Ministeren eller Ministeriet kunde tiltage sig med Hensyn til de Spørgsmaal, om hvilke vi i Dag forhandler.

Den højtærede Minister var forbavset over, at jeg var den eneste Taler, der i Dag havde talt ud fra, hvad Ministeren kaldte et Rigsdagsstandpunkt. Det synes jeg ikke er saa underligt, eftersom jeg blandt Partiernes Ordførere er den eneste, som tidligere har haft med Sagen at gøre. Jeg ved ikke, om det er et Tilfælde eller